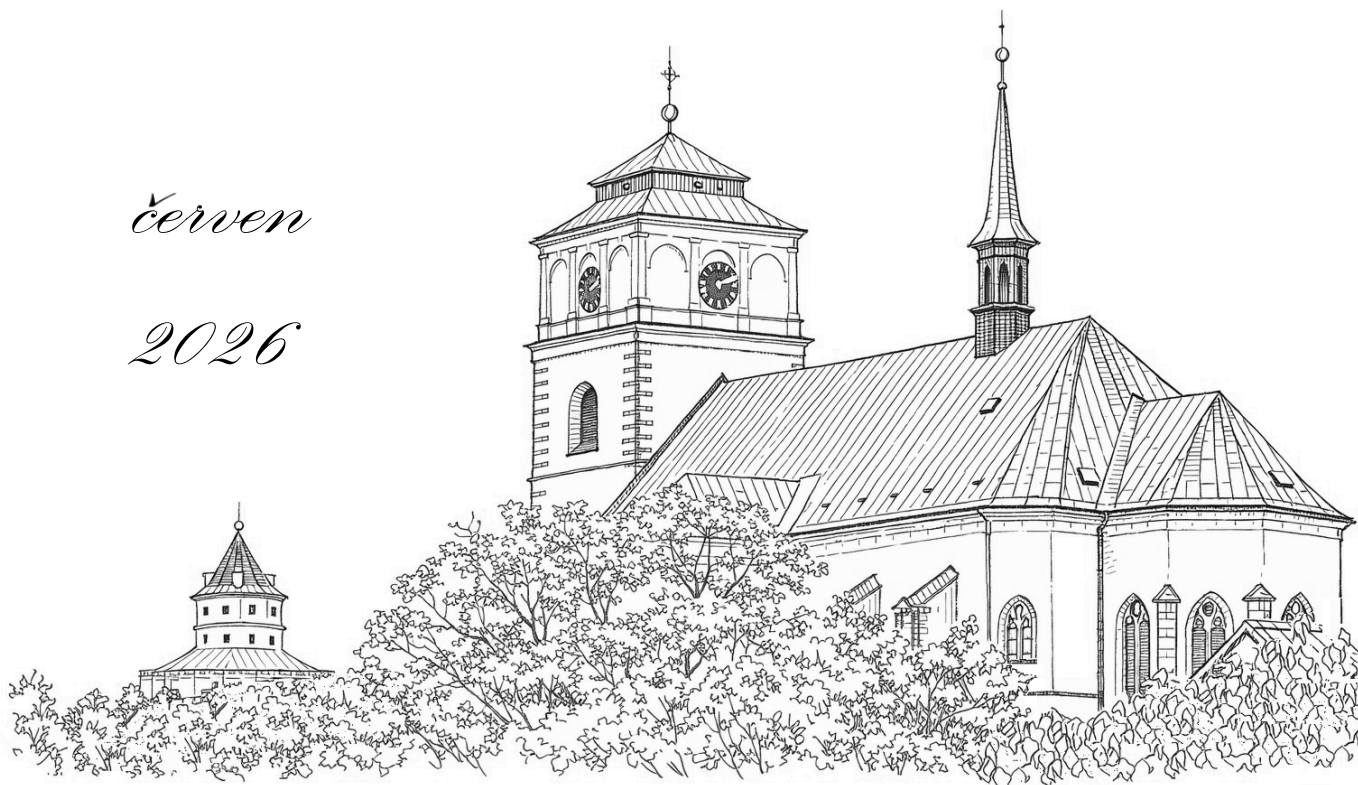

Listy sv. Magdalény

červen

2026

Zpravodaj farností Dolní Bousov, Libošovice, Řitovice, Sobotka

Sestry a bratři, milí farníci a přátelé,

Jsem rád, že držíte v rukou druhé číslo našeho farního zpravodaje. Je to takový důkaz toho, že o jeho první číslo jste měli vcelku zájem a náklad cca 135 výtisků se do posledního kusu rozebral. Nám všem v redakční radě to udělalo velkou radost a je to naší největší odměnou. A tak ve vydávání pokračujeme. Snad i v tomto dalším čísle naleznete zajímavé informace.

Tyto řádky píšu pod silným dojmem našeho prvního farního dne, který proběhl v neděli 31. května. Myslím, že všechno vyšlo naprosto dokonale. Nejenže se vše snědlo a vypilo, že nám přálo počasí, ale hlavně jsem získal dojem, že všichni byli spokojeni a náramně jsme si to společně užili. Jak děti, pro které si Eliška s kamarádkami vymyslela ke Dni dětí pěkné soutěže, tak my dospělí při hrách, které nám zapůjčila paní Horáková z MASy. A myslím, že hra

Kubb s dřevěnými špalíčky byla prostě nejlepší, ta chytla každého. Hrou na kytaru a zpěvem nás doprovázela farní Schola a diplom za nejlepší grilovanou kýtu zaslouženě obdržel Jirka Zörkler. Všem, kteří se jakkoliv podíleli a účastnili se, patří mé velké poděkování. Těším se už nyní na další farní den. Nejcennější je jistě to, že jsme se více seznámili a popovídali si s někým, koho třeba z kostela známe jen od vidění. Příhodně jsme se setkali o slavnosti Nejsvětější Trojice, našeho Boha, který je sám společenstvím lásky tří božských osob – Otce, Syna a Ducha svatého. A společenství lásky jsme mohli tvořit celý den. S velkou vděčností jsem ten den usínal.

Stojíme nyní na prahu letních prázdnin a doby dovolených. Moc vám všem přeji, aby tento čas pro vás všechny byl časem zaslouženého odpočinku, kdy doplníte fyzické i psychické síly. Je to potřebné v každém věku. I Pán Ježíš pozval své apoštoly do

ústraní, aby si odpočinuli a pak se mohli opět věnovat apoštolátu. Na dovolenou přibalte nějakou hezkou duchovní knížku, třeba z naší farní knihovny, nebo vám rád zapůjčím ze své sbírky. To

abychom neměli dovolenou od Pána Boha. Taková dovolená by byla duši škodlivá. Krásné léto všem.

P. Václav Novák

Fotoohlédnutí: první farní den

Jmenování nového pražského arcibiskupa, nového apoštolského nuncia a modlitba za nového litoměřického biskupa

V uplynulém období nastalo také několik změn v naší nejvyšší církevní hierarchii. Jistě jste zaregistrovali, že náš 21. litoměřický biskup Mons. Stanislav Příbyl byl dne 2. února 2026 papežem Lvem XIV. jmenován 38. arcibiskupem pražským. V sobotu 25. dubna mu v pražské katedrále symbolicky předal Mons. Jan Graubner

biskupskou berlu a tím se arcibiskup Stanislav ujal svého nového úřadu. Podle svých slov chce v arcibiskupském úřadu přispět ke zmírnění napětí v církvi i ve společnosti a působit jako most mezi různými názorovými proudy. Kéž se mu to daří. Osobně mu přejí, aby dokázal také dobře moderovat situaci na rozvrácené KTF UK. Papež

jej zároveň pověřil i prozatímním vedením naší diecéze. Jako apoštolský administrátor disponuje všemi právy, která náleží sídelnímu biskupovi. Proto se také při bohoslužbách i nadále modlíme za našeho biskupa Stanislava. Nyní tedy čekáme na řádnou volbu nového 22. litoměřického biskupa. Můžeme si vyprošovat dobrého biskupa třeba touto modlitbou:

Bože, ty víš, jak je lidské myšlení nerozhodné a nejisté; na přímělu Panny Marie, Matky tvého Syna, osvěť mysl Svatého otce a všech, kdo nesou odpovědnost za jmenování našeho nového biskupa: ať poznávají, co se ti líbí, a umí se správně rozhodnout. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Zároveň bylo 11. února oznámeno, že apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo byl jmenován apoštolským nunciem na Haiti. Do České republiky jej poslal papež František 1. května 2022. Arcibiskup Okolo při svých

návštěvách a veřejných vystoupeních působil vždy dobrosrdečně, mile a pokorně. Docela dobře i ovládal český jazyk. Republiku opustil na konci května. Přejeme mu, ať světlo naděje a víry rozžhívá také v neklidném a chudobou zmítaném Haiti.

Jelikož před volbou nového litoměřického biskupa muselo být nejprve vyřešeno obsazení apoštolské nunciatury v Praze, tak nás může těšit, že jmenování nového nuncia proběhlo nezvykle v rychlém sledu. Stal se jím arcibiskup Eugene Martin Nugent, který se narodil 21. října 1958 v Irsku. Dosud působil jako nuncius v Kuvajtu, Kataru a Bahrajnu, předtím ale také v Turecku, Izraeli, Palestině nebo na Filipínách.

Apoštolský nuncius je velvyslancem Svatého stolce a podle usnesení Vídeňského kongresu z roku 1815 se stává také doyenem, tedy hlavou a mluvčím, diplomatického sboru v dané zemi.

P. Václav Novák

Jak se volí biskup?

Apoštolský nuncius osloví všechny biskupy, dále představené řeholí, kněze ve významných úřadech, dále vybrané kněze a laiky v dané diecézi a zeptá se jich, koho by navrhovali na uprázdněný stolec a proč. Když se shromáždí odpovědi na nunciaturu, v druhém kole se nuncius dotazuje na konkrétní jména kandidátů. Ptá se, zda si ho oslovená osoba umí jako biskupa představit nebo ne a proč. Nuncius poté vybere tři jména, přiloží sesbírané informace o vybraných kandidátech a vše posílá na Dikasterium pro biskupy, kde mohou do výběru ještě zasáhnout, stanovit pořadí

a vše předloží papežovi k posouzení. A je věcí Svatého otce, jestli si z kandidátů vybere nebo ne, jestli změní pořadí nebo ho ponechá tak, jak mu spolupracovníci věc připravili. Pokud si papež vybere vhodného kandidáta, ten je osloven prostřednictvím apoštolské nunciatury s dotazem, zda volbu přijímá. Pokud ano, domluví se již jen datum zveřejnění a další potřebné věci. Pokud ne, celá volba se opakuje. Vše probíhá pod přísným papežským tajemstvím.

P. Václav Novák

Dárek naší Maří Majdalence k jubileu

Když jsem si před časem uvědomil, že náš chrám bude mít letos kulaté výročí - 430 let od dostavby a vysvěcení, napsal jsem našemu panu děkanovi Václavovi, že bychom mohli uspořádat takový jubilejní cyklus přednášek, věnovaný kostelu k narozeninám. Že lidé by mohli mít zájem, jako před nedávnem, když jsem na děkanství povídal o arcibiskupu Petru Antonínu Příchovském, bývalém soboteckém kaplanu, k jeho jubileu.

A pak bylo náhle málo času na zajištění přednášejících. Lákal jsem přátele, kolegy, známé. Bylo to složité, většinou neměli čas. Energická Petra zaslala termíny a já zjistil, že první přednáška má být za několik dní. A tak nezbylo nic jiného, než abych si připravil první povídání sám. Zvolil jsem téma, o kterém jsem něco věděl, a tak 27. března 2026 se nás asi 30 sešlo v příjemně vytopené vstupní hale děkanství.

Povídal jsem o nejvýznamnějších kněžích, kteří působili v Sobotce a okolí.

Pak přišel letošní 1. máj. Celou cestu z Prahy nás provázelo krásné počasí. Prošli jsme s manželkou kousek Sobotky, hřbitov, chvíli jsme strávili na Poště a v cukrárně U Stašků, pak na Šolcově statku a už honem na děkanství! Tam se již přítel a kolega archivář Martin Barus bavil s panem děkanem, bylo připraveno promítací zařízení a židle. Posluchači se scházeli a židle nestačily, musely se přinášet další. Nakonec nás bylo přes 50. Pan děkan přítomné uvítal a Martin nás seznámil s vývojem změn rozsahu dnešní sobotecké farnosti. Bylo to fundované a velmi zajímavé seznámení nejen s farností na okraji litoměřické diecéze a změnami jejího rozsahu, ale i s jejím personálním obsazením v různých dobách.

Došlo i na terminologii různých funkcí ve farnosti (jsme farnost – děkanství Sobotka), ve vikariátu atd. Myslím, že všichni přítomní byli spokojeni a že se těšíme na další Martinovu přednášku v Sobotce.

Cyklus jubilejních přednášek a besed pokračoval 29. května během Noci kostelů. Setkali jsme se přímo v chrámu sv. Maří Magdaleny, kde nás naše sobotecká a humprechtská historička PhDr. Dagmar Faměrová seznámila s jeho stavebním vývojem a uměleckými památkami.

Potěšil nás také koncert dětí ze Základní umělecké školy.

Jubilejní oslavy vyvrcholí 30. srpna slavnostní mší svatou, kterou bude celebrovat Mons. Pavel Posád, emeritní biskup litoměřický. A přednáškový cyklus zakončíme na podzim, kdy promluví PhDr. Josef Matoušek (Státní okresní archiv Jičín) a Mgr. Pavel Jakubec (Státní okresní archiv Semily). Datum upřesníme.

Karol Bílek

Hra křesťanského binga 11. 3. 2026

Tentokrát jsme si zahráli další verzi křesťanského binga s novými pojmy ve všech pěti kategoriích. První sloupec byl věnován papežům. Osvěžili jsme si v paměti jména jako svatý Petr, Řehoř, Urban, Pius, Jan Pavel II., František nebo současný Lev XIV. Připomněli jsme si země, ze kterých pocházeli nebo pocházejí. V prvních staletích byli papeži výhradně italsí. Postupem doby, s většími možnostmi cestování a s celkovým zrychlením světa, už vzdálenosti mezi kontinenty nehrají tak významnou roli. Současný papež je například z Ameriky.

Další kategorií v našem bingu jsou církevní řády, například voršilky, klarisky, templáři a němečtí rytíři, jezuité, cisterciáci, salesiáni, františkáni...

Prostřední sloupec patří světcům a světicím. Zastavili jsme se u „České modlitby“, která původně vyšla z pera K. H. Borovského, ale následně zlidověla: „Svatý Jene z Nepomuku, drž nad námi svoji ruku, ať nám Bůh dá, co dal tobě, by náš jazyk neshnil v hrobě.“ Sv. Jan Nepomucký je patronem zpovědního tajemství a mlčenlivosti. Báseň se stala součástí českého kulturního povědomí a vyjadřuje touhu po pravdě a svobodě projevu.

Čtvrtý sloupec naší nové hry zahrnuje poutní místa, některá světoznámá, jako například Mariazell, Fátima nebo Lurdy, jiná jen s lokálním významem, třeba Všebořsko či Vyskeř.

Poslední sloupec je věnován církevním svátkům.

Těšíme se na další setkání nad bingem, které vždy otevírá nová témata a možnosti.

Pavla Bartková

Pozvánka

Ve čtvrtek 18. června vás zveme v 17 hodin do kostela sv. Kateřiny v Dolním Bousově. V nových společenských prostorách se uskuteční setkání s autory Poetické knížky. Zazní příběhy ze zákulisí, nebude chybět kytara Jardy Pavlišty, autogramiáda. Poetická knížka sdružuje osm

místních autorů, kteří jsou literárně nebo výtvarně tvořiví. Najdeme tam například verše Jarmily Jakubcové věnované bousovským farníkům a obrázek místního kostela.

Na setkání s vámi se těší

Pavla Bartková

Moje práce kostelníka

Když jsem byl osloven s prosbou, abych napsal článek o službě kostelníka v Sobotce, dlouho jsem přemýšlel, jak toto téma pojmout, aby to čtenáře zaujalo.

Začnu tedy od samého začátku a vrátím se trochu do historie. Do zdejšího kostela jsem nepravidelně chodil už jako malý chlapec se svou babičkou paní Žemličkovou (mnozí dříve narození farníci si ji jistě pamatují). Moc jsem nevěděl, co se vlastně v kostele odehrává a co se u oltáře děje. Vnímálem jsem ale spiritualitu a pozitivní atmosféru, která v kostele panovala. Babička mi četla z dětské bible a hlavně mi šla sama příkladem svým chováním a jednáním. To bylo zhruba v druhé polovině osmdesátých let minulého století, v době socialismu, kdy myšlenky křesťanství nebyly společensky přijatelné. Duchovním správcem farnosti byl páter Petr Němec, který dokázal získat lidi svou otevřeností a bezprostředností a uměl, v salesiánském duchu Dona Boska, oslovit mládež. Za jeho působení se rekonstruoval kostel a díky páteru Němcovi se na opravách podílelo mnoho dobrovolníků, kteří k víře a náboženství neměli prakticky žádný vztah. Počátkem devadesátých let bylo možno slyšet v kostele také hru na kytaru, což bylo do té doby nemyslitelné.

Poté co páter Němec odešel na misie do Bulharska, na jeho místo přišel páter Zdeněk Maryška. Za jeho působení se dokončovala rekonstrukce kostela včetně interiéru. Z toho

důvodu se nedělní mše svatá konala na chodbě fary. V té době už jsem se účastnil každé nedělní bohoslužby a pomalu začal chápat její význam a posloupnost liturgie. Musím podotknout, že jsem nikdy nechodil na hodiny náboženství a ani rodiče mě k víře nevedli. V březnu roku 1995, když mi bylo dvacet dva let, mě a maminku, pozval páter Maryška do své kanceláře na faře, s tím, že nás bude připravovat na první svaté přijímání. Celá příprava trvala několik týdnů a páter Maryška jako důsledný pedagog nás pravidelně zkoušel. První svátost smíření jsme přijali u pátera Augustina v Libáni. Od té doby už jsem mohl chodit pravidelně i k svatému přijímání.

V červnu roku 1995 mě pan děkan Maryška oslovil, zda bych po Václavu Drbohlavovi nepřevzal úlohu kostelníka. Byl jsem tou nabídkou zaskočen a chtěl jsem si vzít čas na rozmyšlenou, ale páter Maryška mi nedal šanci. Než jsem se rozhoupal k odpovědi, tak mi zkrátka řekl, ať přijdu příští neděli hodinu před začátkem bohoslužby, že mi vše

vysvětlí. Jak řekl, tak se také stalo. Následující neděli jsme se sešli hodinu před začátkem mše sv. v sakristii kostela. Provedl mě kostelem a ukázal, kde se co nachází a vysvětlil mi, že jediné, co po mně bude ze začátku chtít, je to, abych před každou nedělní bohoslužbou odemkl kostel a zametl jak před hlavním, tak bočním vchodem, rozsvítil svíčky (v té době ještě olejové) na oltářích a pomohl mi s oblékáním ornátu. Vše ostatní že si připraví on sám. Po skončení liturgie jsem musel zase vše sklidit a zamknout kostel, protože páter Maryška bezprostředně po skončení mše sv. odjížděl sloužit do Dolního Bousova. V té době chodilo v neděli do kostela i dost ministrantů (Pavel Bartko, Aleš a Jan Jakubcovi, Vojta Soukup, můj mladší bratr Václav, Angel), proto moje účast u oltáře nebyla nutná a já mohl bohoslužbu prožívat v lavici kostela. Postupně se úkoly a povinnosti spojené se službou kostelníka nabalovaly. Připravoval jsem dary k obětnímu průvodu, doléval lampový olej do svícňů na oltářích, vysával koberce v lodi kostela, připravoval čtení z lekcionáře a přímluvy. Páter Maryška mě také pověřoval drobnými dílčími úkoly v závislosti na konkrétním liturgickém mezidobí, svátcích nebo slavnostech. Většinu těchto úkolů ovšem zastávali ministranti. I když jsem sám neministroval, tak jsem byl stále častěji zapojován do nedělní liturgie, četl jsem přímluvy, vybíral sbírky. Společně s tehdejší hospodyní pana děkana Maryšky, paní Libuší Kollovou, jsme průběžně uklízeli kostel. Minimálně dvakrát do roka se konala velká sobotní úklidová brigáda. Té se účastnilo opravdu velké množství farníků, někdy i patnáct osob. Uklízelo se tehdy téměř vše, od kůru až po sakristii a presbytář. Zapojovali se i senioři, kteří cídili mosazné svícny, nebo pomocí štětečků namáčených ve speciálním oleji na dřevo čistili ornamenty na bocích lavic. Vytíralo se třeba i schodiště vedoucí na kůr, já zase pomocí hliníkové tyče s kartáčem na konci ze štaflí odstraňoval pavučiny ve výšce skoro až deseti metrů. Při tak velkém počtu účastníků brigády byl kostel za několik málo hodin uklizen.

K povinnostem kostelníka tehdy patřila jak starost o pořádek v kostele, tak i o jeho výzdobu v období velkých křesťanských svátků. O tu květinovou se převážně starala paní Libuše

Kollová, o vše ostatní já s panem děkanem. On měl vždy svou představu o tom, jak by vše mělo vypadat a tak to i muselo být, žádné změny nepřipadaly v úvahu. V té době jsme třeba při vánoční výzdobě používali výhradně umělé stromky. Nejsvětější svátost byla tehdy uložena v boční kapli kostela, a tak vánoční strom stál nahoře u hlavního oltáře (tam kde je dnes svatostánek). Dva menší umělé stromky pak byly na stranách u bočních oltářů. Betlém s Jezulátkem pak stával vzadu v lodi kostela u mříže vedoucí do síně k hlavnímu vchodu. Jak se postupně začali z kostela vytrácet ministranti zůstal nakonec páter Maryška u oltáře sám. Proto v pokročilejším věku jeho života už byla asistence ministranta docela nutná. Tak jsem nakonec i já oblékl rochetu a komži, přestože jsem s takovou rolí moc nepočítal. Byl to zase pro mě úplně jiný pohled na slavení liturgie, než jak jsem ji znal do té doby z lavice kostela. Musel jsem se více soustředit na svěřené úkoly, tak jsem zpočátku více vnímal formu než obsah bohoslužby. Býval jsem často dost nervózní abych něco nepokazil a nerozhněval pana faráře. Zároveň nejsem rád středem pozornosti, ale časem počáteční ostych opadl a zvykl jsem si. Dnes na tu dobu vzpomínám s úsměvem. Byla jen škoda, že při mých ministrantských začátcích u oltáře nestál někdo zkušený, kdo by mě vedl a korigoval chyby. Mohl jsem si ušetřit trochu stresu. Byl jsem prostě vhozen do vody a učil se plavat.

Krátce poté, co jsem začal vykonávat kostelnickou službu, navštívil náš chrám u příležitosti oslav čtyři sta let od založení kostela, v srpnu roku 1996, tehdejší kardinál Miloslav Vlk. Byla to velká událost pro celé město a kostel byl tehdy doslova naplněný k prasknutí. Přítomen byl tehdy i mluvěcí pana prezidenta Václava Havla pan Ladislav Špaček a celá řada významných osobností našeho církevního i společenského života. Na úplný závěr slavné bohoslužby zazněla státní hymna a byl to opravdu fascinující zážitek.

Dalším významným milníkem v mém křesťanském životě bylo udělení svátosti biřmování, kterou mně a dalším biřmovancům udělil otec biskup Josef Koukl. Předcházela tomu opravdu náročná příprava pod pedagogickým vedením přísného p. děkana Maryšky. On uměl vše

krásně a poutavě vyložit, ale dbal na to, abychom uměli vše velice přesně formulovat a citovat téměř slovo od slova. Otec biskup nás pak opravdu namátkově zkoušel a byl s našimi znalostmi spokojen.

Dalším významným okamžikem mé kostelnické služby byl příchod mladého novokněze Pavla Michalce do naší farnosti. Ten dost výrazně ovlivnil zaběhlé zvyklosti. Jedna z prvních změn, kterou uskutečnil, bylo liturgické přenesení nejsvětější svátosti z boční kaple na hlavní oltář, kde je svatostánek dodnes. Do příchodu p. děkana Pavla Michalce jsem měl pocit, že jsme jakousi uzavřenou křesťanskou komunitou a že dané konzervativní zvyklosti jsou zde napevno ukotveny. S příchodem p. děkana Michalce se tyto zakořeněné zvyklosti začaly měnit. Byla ustanovena farní a ekonomická ráda, která do té doby „fungovala“ pouze formálně. Hledala se určitá koncepce a farní struktura. Rozdělovaly se úkoly, kdo co bude mít konkrétně na starosti a kdo může být jakýmkoliv způsobem farnosti užitečný. Mně také bylo po právu vytknuto, že služba kostelníka nemůže spočívat v tom, že přijdu do kostela jen v neděli, jednou za týden. Bylo mi vysvětleno, že tato služba vyžaduje komplexnější „záběr“. Samozřejmě, že jsem musel tyto argumenty uznat a přizpůsobit četnost účasti v kostele svým pracovním povinnostem a spoustu svých osobních zájmů a koníčků jsem musel odsunout na vedlejší kolej. Byla to otázka priorit a já jsem nechtěl a nechci něco dělat polovičatě. V rámci svých možností se snažím dělat maximum.

Páter Michalec nás ministranty naučil spoustu nových věcí, které jsme do té doby při liturgii nepraktikovali. Naučil nás orientaci v misálu a zároveň při bohoslužbách otáčet listy při proměňování, naučil nás, jak se pracuje s kadidelnicí a jak správně okuřovat, jak se pohybovat před oltářem atd. Byla to taková vyšší ministrantská škola. Zároveň apeloval na farníky, aby se aktivně zapojovali do našeho farního života. Zavedl po nedělních bohoslužbách setkání na faře při kávě a čaji a tato tradice pokračuje doposud. Byl schopen oslovovat širokou skupinu lidí a nerozlišoval, zda se jedná o věřící nebo tzv. hledající. Komunikoval a spolupracoval se zástupci města i obcí ve farnosti. Vysvětloval nám, že ideální struktura farního společenství by byla jakási forma samosprávy, kdy on coby kněz vše „pouze“

zastřešoval a věnoval se především pastorační činnosti. Veškerá iniciativa by ale měla vycházet od samotných farníků a duchovní správce by to pouze usměrňoval a případně korigoval. Bez jeho vědomého souhlasu by se samozřejmě nic neuskutečnilo. V podstatě chtěl, abychom fungovali na úrovni občanského sdružení a nebyli tak přímo závislí na tom, jestli s nějakou aktivitou přijde sám pan farář. Mnohdy si stěžoval, že si připadá více jako správce budov než duchovní pastýř. Tato jeho vize ovšem nikdy nebyla naplněna. Přesto se život ve farnosti výrazně změnil. Začalo sem jezdit mnoho lidí z širokého okolí, část prostor na faře byla pronajata a dodnes slouží jako muzeum zámku Humprecht, byla navázána spolupráce s organizátory festivalu Šrámkova Sobotka.

V tomto duchu pokračuje i současný duchovní správce pater Václav Novák, se kterým je skvělá spolupráce.

Každý kněz, kterého jsem měl možnost za těch třicet let ve farnosti poznat mě nějakým způsobem ovlivnil a formoval můj duchovní život. Každý byl povahově trochu jiný, každý měl trochu jinou představu o tom, jak by měla farnost fungovat. S někým jsem si rozuměl více, s někým méně. Tak, jak už to v životě bývá. Každého kněze si ovšem za jeho službu ve farnosti vážím, protože jsem přesvědčen, že všichni to mysleli svým způsobem dobře.

Co napsat na závěr. Snad jen to, že jsem k této službě vždy přistupoval zodpovědně a s respektem ke každému duchovnímu správci, který ve farnosti byl. Vždy jsem to chápal jako službu Pánu Bohu, jako pomoc a servis pro kněze a službu pro farníky. Doufám, že jsem alespoň trochu farnosti prospěšný a užitečný, ale to už musí posoudit jiní.

Pavel Hlaváček

Návštěva bohoslovců v Sobotce

Když nám otec Václav oznámil, že 8. března přijedou na návštěvu seminaristé litoměřické diecéze, mé srdce zaplesalo. Přála jsem si už dlouho poznat osobně tyto mladé odvážné věřící muže, odhodlané jít za Kristem. Věděli jsme, že přijedou tři, ale jinak nic.

A pak nastala ta neděle N. Při krásné mši svaté jsme je uviděli i s jejich spirituálem, otcem Vašinkem, který měl pěkné kázání.

Po mši svaté se šlo na společný oběd a kávičku. Nejdříve se nám představili, jejich jména jsou krásná, biblická - Samuel, Marek a Matouš. Naše šikovná děvčata výborně navařila, a tak mohl začít neformální rozhovor už při stolování.

Mne osobně rozesmál Samuel, původem ze Slovenska, když říkal, že ještě před půl rokem nevěděl, že existují nějaké Litoměřice. Čechy znal jen po Prahu a až řízením Božím se při studiu rozhodl pro nás. Druhý Marek je už ve 3. ročníku a je to muž veselý, pohotový a pohodový. Bude fajn kněz. A třetí, Matouš, student prvního ročníku, ten nás pobavil nejvíce. Vyprávěl, jak se dostal na dráhu bohoslovce. Stále byl na vážkách, a tak prý jednou řekl: „Pane, prosím Tě, pomoz mi rozhodnout se. Jdu spát a ráno, až se probudím, koho mi pošleš do cesty, tak to bude. Když potkám jako první více lidí, nebudu knězem. Když potkám

jednoho, půjdu za Tebou.” A ráno - prvního uviděl člověka na vozíčku! Tak vstoupil do semináře a mě napadlo, jestli mu Pán také neukázal, že přijdou potíže, které ho teď trápí.

Následně jsme se po obědě a povídání společně vyfotili, dali si křížek na čelo a slíbili si, že my se budeme modlit za ně a oni za nás. No, není to krásné!

Jaruška a Helenka všem připravily krabičky s dobrotami, aby se jim lépe studovalo. Náš otec Václav jim předal částku 9.000,- Kč, kterou jsme mezi sebou vybrali, aby měli na knihy. Otec spirituál moc děkoval za to, že s námi mohli prožít tak pěkné farní společenství, a to nás nezažil ještě všechny!

Pane Bože, děkujeme Ti za toto pěkné setkání, chraň a veď naše bohoslovce na cestě, kterou si vybrali z lásky k Tobě a pro nás věřící.

Stanislava Doubková

Noc kostelů 29. 5. 2026

Dolní Bousov: představení nového Komunitního centra Kateřinka

Po dvou letech, kdy byl náš kostel kvůli rekonstrukci zcela uzavřen, se farnost Dolní Bousov letos v květnu opět zapojila do celorepublikové Noci kostelů. I když se v Bousově ten večer křížilo několik akcí (fotbalový zápas, zájezd do divadla) kostel svatě Kateřiny nezůstal prázdný. Naopak. Našla se řada věrných příznivců i zvědavých návštěvníků z řad široké veřejnosti, kteří si cestu k nám našli.

Letošní ročník byl výjimečný. Doslova za běhu stavebních oprav se nám podařilo zpřístupnit nový prostor podkruchtí. Tento kousek kostela dostal

název KCK – Komunitní centrum Kateřinka. Lidé tak mohli poprvé nahlédnout do míst, která budou už brzy sloužit k setkávání, sdílení a společnému životu farníků i široké veřejnosti.

O nezapomenutelnou atmosféru se v kostele svaté Kateřiny postarala naše milá bousovská Schola. Holky byly v takovém drivu a nasazení, že by celé ty dvě hodinky a kousek odehrály snad úplně bez přestávky. Nakonec si na vyžádání publika daly jen kratičkou pětiminutovou pauzu na nadechnutí. Možná právě hluboké propojení s jejich rodným kostelem jim vlilo do žil ještě větší energii a lásku, se kterou po celou dobu hrály. Celý sbor v novém prostoru doslova zářil a lidé odcházeli plní nadšení a chvály, jak na adresu zpěváků, tak na proměnu samotného interiéru.

Děkujeme všem, kteří přišli, i těm, kteří farnosti jakýmkoliv způsobem pomáhají.

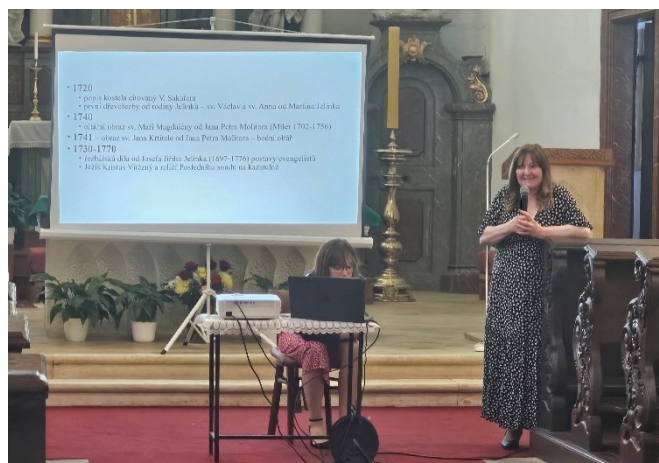
Aneta Žežulková

Sobotka: koncert, přednáška a natáčení Božího slova

V Sobotce jsme Noc kostelů zahájili koncertem dětí ze ZUŠ. Myslím, že to byl zdařilý koncert. Děti zahrály dobře, učitelé zvolili vhodný repertoár, nástrojové obsazení bylo pestré.

Na koncert navázala přednáška paní Dagmar Faměrové, o které se zmiňuje ve svém článku pan Karol Bílek.

Návštěvníci zároveň měli možnost prohlédnout si varhany a podívat se na Sobotku s nadsledem z kostelní věže. Věřte, ten pohled je uchvacující. Na faře probíhalo pod vedením pana Martina Pinkase natáčení mluveného Božího slova. Dobrovolníci si vybrali svůj text, ten natočili a my ho budeme slyšet při prohlídkách kostela. Atmosféra celého podvečera a večera byla ojedinělá.

Petra Matoušková

Řítonice: koncert Gospel Yetu

Díky nadačnímu fondu kostela se Noc kostelů koná každoročně a vždy je připraven koncert, který dokáže posluchače velmi oslovit. Nejinak tomu bylo letos, kdy přijal pozvání soubor Gospel Yetu z Jablonce nad Nisou. (Svahilské slovo yetu znamená náš, možná znáte hezkou píseň Baba yetu - Otče náš). Soubor mohl čítat 25 lidí, návštěvníků jsem napočítal zhruba 60, což znamenalo mile zaplněný kostel.

Rád jsem na začátku všechny přivítal, podal informaci o tom, co letos v Řitonicích plánujeme a zaposlouchal se do písní, které dokázaly chytout za srdce a pozvednout duši k Bohu. Děkuji souboru Gospel Yetu i organizátorům z řad nadačního fondu.

I v tomto kostele si lidé mohli odnést Kostelní noviny nebo razítko kostela na kartě s mottem letošní Noci kostelů, kterým byla odvaha.

P. Václav Novák

Sv. Antonín z Padovy

Jako každý rok, tak i letos jsme s manželem navštívili Itálii. Tentokrát vedla naše cesta přes Veronu, Boloňu, Ferraru a Modenu do Padovy.

Itálie, známá dobrým jídlem, voňavou kávou a lahodným vínem, přitahuje především svými dechberoucími katedrálami a bazilikami, které bývají hlavním cílem i našeho putování. Tyto sakrální stavby jsou v Itálii opečovávány s všudypřítomnou úctou, které se nepřestáváme divit. Vstupy jsou téměř všude volné, stejně tak prostory katedrál. Vždy je možné si svým tempem prohlédnout kaple, oltáře i obrazy s výjevy svatých. Je možné usednout do lavic a v klidu čerpat nádheru, historii a příběhy, které z fresek a obrazů sálají.

Jinak tomu nebylo ani v BASILICA DI SANT'ANTONIO DI PADOVA (*bazilika sv. Antonína z Padovy*), která se nachází na náměstí Piazza del Santo. Na místě dnešní baziliky stál původně malý kostel zasvěcený Panně Marii. Když Antonín umíral, přál si zemřít právě v tomto kostele. Jeho pozemský konec však nastal předčasně, a to na předměstí Padovy v klášteře klarisek. Jeho tělo bylo ale pochováno v tomto kostele. Zanedlouho po smrti svatého Antonína byl položen základní kámen ke stavbě původně jednoduchého františkánského kostela. Až později byly přistavěny boční lodě, kaple, věže a kupole.

O svatém Antonínovi mi vyprávěla má biřmovací kmotra sestra Květa, františkánka. Antonín byl člověk, který uměl přemýšlet a intenzivně se modlit. Od mládí byl pilný a vytrvalý student. Antonín vstoupil k františkánům již jako vysvěcený kněz a s dovolením svatého Františka se i nadále zabýval studiem Písma svatého a psaním kázání. Byl také učitelem teologie, oblíbeným lidovým kazatelem a zpovědníkem. Jeho opravdová a vzdělaná osobnost působila na zástupy nesmírně silným dojmem. Jako duchovní syn svatého Františka vždycky soucítit s chudými a zastával se jich ve svých kázáních. Kromě toho se na Antonínovu přimluvu i za jeho života stávaly zázraky. I když to není to nejdůležitější v životě svatého Antonína, často jsou předmětem uměleckých ztvárnění.

Kaple svatého Antonína, umístěná po levé straně hlavní lodi, je zdobena devíti mramorovými reliéfy znázorňujícími právě zázraky svatého Antonína. Na obr. 1 je vidět první mramorový reliéf - *Oblékání svatého Antonína do řádového roucha františkánů*.

Obr. 1

Tento reliéf je první výzdobou kaple v bazilice sv. Antonína spolu s dalšími reliéfy, které připomínají některé zázraky svatého Antonína. První reliéf na obr. 2 zleva vypořádává zázrak kajícího syna, který kopl v hněvu do své matky.

Obr. 2

Po zpovědi si hříšník nohu uříznul, ale svatý Antonín zázračně končetinu přiložil zpět bez známek předchozího kajícího trestu. Další reliéf připomíná zázrak uzdravení zlomené nohy. Na reliéfu vpravo je vyobrazen zázrak, kdy Antonín Paduánský přivedl zpět k životu utonulou dívku.

Další reliéfy svědčící o Antonínových zázracích lemují cestu k jeho hrobce. Celkem je reliéfů devět a jak je vidět na obr. 3, poutníci přicházející k hrobce pokládají na ně ruce, modlí se a žádají o přímluvu. Posvátnost místa a důvěra lidí zde přítomné jsou nepopsatelné.

Obr. 3

Na další fotografii (obr. 4) je Cappella delle Reliquie, *Kaple relikvií*, ve které jsou vystaveny hábit, lněné roucho, rakev, ale především hlasivky, jazyk a čelist. Svatý Antonín byl obdařený plynulou řečí, s darem zaujmout velké množství posluchačů a osvícen Boží moudrostí. Měl mimořádné nadání

Obr. 4

předávat Ježíšova evangelia, které bylo doprovázeno neobvyklými znameními a událostmi. Mluvil k velkým davům, a právě hlasivky a jazyk byly po otevření Antonínovy rakve zcela neporušeny a téměř 800 let uchovány.

V bazilice se nachází několik zdobených kaplí. Jedna z nich je kaple svatého Františka z Assisi (Obr. 5), který se těšil z Antonínovy moudrosti a uznával, že má zvláštní Boží dary. Na stěnách kaple jsou vidět fresky zobrazující významné události ze života svatého Františka. V popředí stojí bronzová socha Františka s roztaženými rukama, dlaněmi směřujícími k nebi. Před sochou svěťce je relikviář.

Obr. 5

Na obr. 6 je zachycena sakristie, kterou zdobí další Antonínovy zázraky, jako například *Na zem spadlou neporušenou sklenici* a *Kázání rybám*. Bazilika nabízí samozřejmě mnoho dalších zajímavých míst. V tomto článku jsem vyzdvihla ta, která mě po první návštěvě zaujala nejvíce.

Obr. 6

Na posledním obr. 7 je záběr na hlavní oltář, kterému dominuje Krucifix. Ve spodní části je uprostřed Madona na trůnu s dítětem v náruči a před ní jsou světcí František a Justina, Ludvík Francouzský, Antonín, jáhen Daniel a Prosdocius. Na přední straně oltáře je zachycen příběh o srdci lichváře, kterého svatý Antonín nechtěl nechat pohřbít do posvěcené půdy a prohlásil: „Jeho srdce je mrtvé a není v jeho těle. Je uloženo v truhle s penězi.“ Domněnka svatého Antonína se ukázala záhy jako pravdivá a měla varovat před hříchem lakomství.

Obr. 7

Svatý Antonín je patron zamilovaných, manželství, žen, dětí, ubohých, cestujících, pekařů a horníků. Modlitbou je žádán o nalezení ztracených věcí a o šťastné vyřešení problémů v případech neplodnosti a horečky. Je žádán o záchranu lodi před ztroskotáním, o odstranění nemoci dobytka. Lidé se k němu modlí v dobách válečných neštěstí nebo při epidemiích a jiných nákazách. Svatý Antonín je patronem ve všech potřebách.

Vyjmenovaný seznam mluví o bezmezném důvěře lidí ke sv. Antonínovi. Ale jeho život nebyl jedním velkým triumfem. Jeho vystupování proti nešvarům a hříchům vedlo k odvetám a nenávisti zatvrzelých. Jeho úsilí o spásu duší nekončilo vždycky úspěchem. Ke konci života byl Antonín velmi nemocný a tělesně vyčerpaný. Neměl již sílu soustředit se na práci, pero mu padalo z rukou. Od Písma svatého se však neodloučil. A právě v této vyčerpanosti se mu dostalo útěchy zjevením Ježíše v podobě malého chlapce. Toto zjevení zahlédl i Antonínův přítel, který to po smrti světce dosvědčil. Dává nám to odpověď na otázku, proč je ve všech kostelích socha sv. Antonína, držícího na ruce Ježíška, sedícího na knize. Všimli jste si? Nevypovídá to zároveň o Antonínově něze, jeho čistém srdci dítěte a ochotě pomoci ve všech potřebách? On pochopí naše hledání: nejen různých ztracených věcí běžného života, ale i hledání a touhu po věcech duchovních.

Ať jsou nám tedy svatý Antonín i svatý František příkladem a našimi přímluvci!

Hana a Jiří Zörklerovi

Záříjové volby do farních rad: farnost tvoříme společně

Farnost není jen budova kostela a pan farář, ale my všichni. Aby naše společenství bylo živé a dobře fungovalo, potřebuje spolupráci nás farníků. V září nás čekají volby do pastorační a ekonomické rady a my bychom vás rádi pozvali k účasti – ať už jako kandidáty, nebo jako voliče.

Co dělají farní rady?

- Pastorační rada se zaměřuje na vnitřní život farnosti. Plánuje společné akce, poutě, setkání a hledá cesty, jak u nás vytvořit příjemné prostředí pro všechny generace.
- Ekonomická rada má na starosti praktickou stránku – finance a správu majetku, aby naše farnost měla dobré zázemí.

Farnost tvoříme společně

Možná váháte, zda máte co nabídnout, nebo si říkáte, že jsou jiní „povolanejší“. Prosíme, nenechte se odradit ostychem. Právě váš jiný úhel pohledu, vaše životní zkušenost nebo i malý postřeh může být tím chybějícím kouskem skládačky, který naši farnost posune dopředu.

Velmi rádi mezi sebou přivítáme i nově pokřtěné – vaše čerstvé nadšení je pro nás velkým darem. Nezáleží na tom, zda u nás v lavici sedíte rok nebo celý život, důležitá je jen chuť společně něco tvořit.

Pravidla a průběh voleb

- Kdo může kandidovat? Každý katolík starší 18 let (v případě zájmu o zapojení mládeže i od 16 let).
- Na jak dlouho? Členové jsou voleni na období 4 let.
- Jak často? Scházíme se jen několikrát do roka, abychom probrali to nejpodstatnější.
- Kdo může volit? Každý farník starší 15 let.
- Složení rady: Přesné složení rady pak určí pan farář na základě výsledků voleb a stanov diecéze.

Jak se zapojit?

Pokud chcete kandidovat nebo o někom šikovném víte, dejte nám vědět do konce srpna

2026. Stačí se nahlásit panu faráři nebo komukoli z nynější rady.

Před volbami u každého kandidáta zveřejníme jen fotografii a krátké představení v podobě jedné větičky, aby ostatní věděli, kdo jste a co vás na farnosti těší.

Zkuste si v klidu promyslet tuto příležitost k zapojení. Každá nová tvář v radě je velkým darem pro nás všechny! A další období se můžeme zase prošťídat...

Aneta Žežulková

Víkend v klášteře Školských sester sv. Františka v Hoješíně

Ve dnech 10.-12.dubna 2026 se v klášteře v Hoješíně uskutečnil víkendový pobyt farního společenství. Spolu se mnou se ho zúčastnilo pět rodin s dětmi, celkem osmnáct osob.

Celý víkend se nesl v duchu radosti, přátelského společenství, vzájemného sdílení i duševního ztišení. Klášterní prostředí nám poskytlo krásné zázemí, ve kterém se přirozeně propojily společné chvíle rodin s dětmi a čas modlitby.

V pátek jsme se nejdříve v místní kapli sešli k modlitbě růžence. Po náročné cestě nás chvilka duševního pokoje připravila na další část večera, a to na dětskou mši svatou. V promluvě se kněz, p. Milan Vrbiak, obracel především k dětem a připomínal jim, aby milovaly své rodiče, poslouchaly je a měly k nim úctu, protože Ježíš Kristus nás všechny miluje a vede nás k lásce.

V sobotu po snídani jsme se vydali na výlet do blízkého okolí. Navštívili jsme zříceninu hradu Lichnice s krásným výhledem do okolí, zříceninu hradu Oheb s nádherným výhledem a kolmým srázem do Sečské přehrady. Samozřejmě nemohlo chybět zastavení v restauraci s pestrou nabídkou velmi chutných jídel, kde jsme společně poseděli, odpočinuli si a sdíleli zážitky.

Večer, po dni plném zážitků, jsme měli znovu možnost upoutat během adorace naše srdce k Ježíši. Následovala dětská mše svatá. Děti během ní zazpívaly píseň „Moje malé světélko“. Mši svatou sloužil kněz, P. Josef Roušar, který si přivezl plyšového lva Ignáce a děti si zároveň přinesly své plyšové kamarády, což vytvořilo velmi milou a radostnou atmosféru.

Děti byly přímo vtaženy Ignácem a knězem do promluvy o Velikonočním poselství. Děti se mohly spolu s plyšáky vcítit do vítězství života nad smrtí a jako symbol vítězství se na konci mše postavily a mávaly plyšáky. Tento zážitek byl velmi dojemný a zapsal se všem hluboko do srdcí, stejně jako

Oliverovo krásně přečtené první čtení z Písma, společný zpěv či Hynkovo ministrování.

Po večerní mši svaté následovalo setkání u táboráku s opékáním buřtů a brambor, kterého se zúčastnil i pan farář a řeholní sestry. Nechyběly srdečné rozhovory a radostná sdílení, což krásně zakončilo sobotní den.

V neděli jsme si přivstali a vydali se společně s řeholními sestrami do Seče na mši svatou, která byla slavena k svátku Božího milosrdenství. Po snídani nás sestra Gratia seznámila s historií a životem sester v tomto klášteře.

Potom už bohužel nastal čas úklidu a loučení. Zatímco dospělí uklízeli, probíhal na chodbě stolní fotbalík – holky proti klukům. V takové atmosféře plné radosti a smíchu šla dospělým práce od ruky.

Nakonec ještě sestra Ancilka povozila děti na elektrickém vozítku kolem kláštera. Děti byly nadšené a tak nestačily být smutné z toho, že se jede domů. Všem ale bylo jasné, že tu nejsme naposledy. I když nás bylo v klášteře pět rodin, cítili

jsme se jako jedna rodina, jako krásné společenství. Sestřičky nás, ale také další farníky opět rády uvidí.

Děkuji všem za tento nádherný pobyt, ke kterému každý přinesl svůj díl. Věřím v brzké opakování a také věřím, že se k nám přidají další farníci.

Marie Cimbálová

Vyskeř: křížová cesta

Vrch Vyskeř (465 m n. m.) se svou empírovou kaplí sv. Anny z roku 1830 patří k viditelným symbolům Českého ráje. Cesta k vrcholu je od roku 1825 lemována třinácti zastaveními křížové cesty s pašijovými výjevy. Právě toto místo se stalo cílem našeho druhého farního ročníku společné křížové cesty.

Ačkoliv se v kostele při mši často jen mihneme, tady to bylo jiné. Celé putování nám zabralo necelé dvě hodinky – tedy zhruba tolik, co jeden film v televizi. Ale ten prožitek a pocit sounáležitosti byl mnohonásobně větší. Těžko se to popisuje, ale ač šel každý sám za sebe, vnímali jsme se jako jeden celek. Nebyl to klasický upovídání průvod, ale důstojná cesta, která měla svou hloubku a klid.

Pan farář nás u každého zastavení provázel čtením, které bylo citlivě uzpůsobeno tak, aby mu dobře porozuměly i přítomné děti. Právě na nich a na mládeži ležel hlavní úkol – nést velký vyřezávaný kříž. Předávali si ho velmi svědomitě a v některých malých poutnících se nezapřela

zdravá soutěživost být u dalšího zastavení jako první.

Odměnou za společné stoupaní nám byl nádherný výhled. V dálce jsme jasně viděli i sobotecký kostel.

Kdo můžete, určitě se na Vyskeř vydejte, už jen průjezd pískovcovou Pekařovou bránou cestou na Vyskeř stojí za to. Je to jen kousek, ale ten klid, který tam načerpáte, za tu cestu stojí.

Díky všem, kteří jste kráčeli s námi.

Aneta Žežulková

Ekonomická data a realizované projekty v roce 2025

Sobotka

Oprava dvou vitráží na kostele na severní straně. Náklady 530.976,- Kč, financování Ministerstvo kultury 325.000,- Kč, Královéhradecký kraj 148.188,- Kč, Město Sobotka 57.787,- Kč.

Restaurování oltáře sv. Barbory – 2. etapa. Náklady 400.268,- Kč, financování Kr. kraj

146.000,- Kč, Ministerstvo kultury 250.000,- Kč, Město Sobotka 4.268,- Kč.

Rozšířené zabezpečení kostela pro otevření veřejnosti. Náklady 311.745,- Kč, financování Ministerstvo kultury 72.000,- Kč, Město Sobotka 137.944,- Kč.

Řitnice

Dokončení obnovy vnější fasády kostela (průčelí) a vybudování nové elektrické přípojky, úprava vnitřních elektro rozvodů. Náklady 2.032.000,- Kč, financování Ministerstvo kultury

1.160.000,- Kč, Stř. kraj 436.440,- Kč, Obec Rabakov 15.000,- Kč, dary právnických a fyzických osob 50.000,- Kč a Nadační fond kostela sv. Štěpána v Řitonicích 371.545,- Kč.

Dolní Bousov

Celý rok pokračovala ve všech směrech náročná rekonstrukce části kostela sv. Kateřiny – zázemí pro společenské setkávání. V roce 2025 bylo proinvestováno zhruba 2.000.000,- Kč. Poskytovatelé dotací: ITI Mladá Boleslav, Středočeský kraj. Částkou 50.000,- Kč přispělo

Město Dolní Bousov. Přijaty byly dary od drobných dárců a od UniCredit Bank.

Získána byla také další dotace přes MAS Český ráj a od Středočeského kraje pro další etapu revitalizace památky, jejíž výsledkem by měly být výstavní a galerijní prostory.

Libošovice

Oprava elektroinstalace. Náklady 283.438,- Kč, financování Královéhradecký kraj 180.000,- Kč, Obec Libošovice 54.614,- Kč, dar právnické osoby 48.824,- Kč.

Instalace EZS a připojení na SCO PČR. Náklady 157.883,- Kč, financování Ministerstvo kultury 75.000,- Kč, Obec Libošovice 45.386,- Kč.

Úprava klaviatury varhan. Náklady 15.000,- Kč, financování Biskupství litoměřické 15.000,- Kč.

Ekonomická data 2025

Údaje jsou v tis. Kč, celkové příjmy a výdaje jsou členěné dle činnosti hlavní (běžný provoz farnosti a údržba památek) a vedlejší (ekonomická činnost).

Poslední údaj za lomítkem je jejich součtem. Dary nemusí být vždy účetně využity v roce, kdy je farnost obdržela, ve výsledcích hospodaření se objeví až při jejich využití.

Farnost	Sobotka	Dolní Bousov	Libošovice	Řitonice
Příjmy	1.697/410/2.107	87/201/288	357/16/373	2.037/13/2.050
- sbírky	185	12		5
- kasičky	31			
- za církevní úkony	14	5		
- dary	293		146	438
- dotace	1.211	75	180	1.596
- tržby (prodej dřeva, pachtý)	212	201	21	11
Výdaje	1.335/251/1.586	301/33/334	354/4/358	2.034/14/2.048
- opravy památek	1.058	19	345	2.033
- energie a materiál	189		6	
- služby (např. lesní práce, projekce)	53	189		
- mzdy a odvody	81			
- daně	34	30	2	2
- odpisy a tvorba rezerv	156	29		
Hospodářský výsledek	362/159/521	-214/168/-46	3/12/15	3/-1/2

V našem farním obvodu bylo v roce 2025 do obnovy a údržby památek investováno cca 5.731.310,- Kč z různých dodací, darů a vlastních prostředků.

P. Václav Novák

Duchovní slovo

1. června slavíme památku sv. Justina, mučedníka, který se narodil na sklonku 1. křesťanského století, studoval filosofii, zvláště platonismus. Intenzivní hledání pravdy ho přivedlo k zájmu i o starozákonní proroky a nakonec přilnul ke křesťanství. Založil filosofickou školu, ve které představoval křesťanství jako pravou filosofii a skutečnou moudrost. Z jeho literárního díla se nedochovalo vše, ale dva důležité spisy nesou název Apologie. V nich se nejen vypořádává s tehdejšími protikřesťanskými předsudky a řekli bychom fake news, ale také představuje standardní křesťanskou bohoslužebnou praxi, ze které vidíme, že již v jeho době byla struktura bohoslužby totožná s tou dnešní. Kolem roku 165 podstoupil mučednickou smrt spolu s dalšími křesťany, protože odmítli obětovat modlám. V zápisu o jeho mučednické smrti můžeme nahlédnout do jeho jasného přesvědčení o pravdě křesťanské víry, když mluví velmi odvážně s římským prefektem

Rustikem. Říká: „Snažil jsem se seznámit se všemi naukami a přidržel jsem se pravého učení křesťanů, ačkoli se nelíbí těm, kdo žijí v zajetí bludu.“ A o něco dále: „Žádný rozumně myslící člověk neodpadne od pravé víry k bezbožnosti.“

Drazí, příběh sv. Justina se mi spojuje s tímto biblickým veršem: „Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje.“ (1 Pt 3,15). Musíme proniknout opravdu do hloubky křesťanské víry a nebát se být majáky naděje v této době, ve které je tolik lidí nešťastných, zmatených a v zajetí bludů. Křesťanství nás samých nesmí být zvykové, ale živým přesahem Kristova evangelia do životů těch, kteří žijí s námi v tomto světě. Máme za ně odpovědnost.

P. Václav Novák

Pozvánky na léto

Přijměte několik pozvánek na akce, které se odehrají během letních měsíců.

Čtvrtek 18. června v 17.00 hod., kostel v Dolním Bousově – **Uvedení Poetické knížky**. Setkání s autory knihy, která ukazuje tvořivost místních lidí

Sobota 4. července v 10.00 hod., kostel v Libošovicích – **Poutní bohoslužba ke cti sv. Prokopa**.

Neděle 5. července v 17.00 hod., kostel v Sobotce - Šrámkova Sobotka – **Koncert Miroslava Kejmara a Přemysla Kšici**. Zazní varhany a trubka.

Čtvrtek 9. července v 16.00 hod., děkanství - **Beseda Chléb náš vezdejší** v rámci Šrámkovy Sobotky. Nad fenoménem hostiny v náboženství a křesťanské víře se zamyslí rektor Arcibiskupského semináře v Praze Radek Tichý.

Sobota 18. července v 17.00 hod., kostel v Sobotce – **Koncert pop gospelové skupiny Good Work** v předvečer poutní slavnosti.

Neděle 19. července v 9.30 hod., kostel v Sobotce – **Poutní mše sv. ke cti sv. Máří Magdalény**.

Středa 5. srpna v 18.00 hod., kostel v Dolním Bousově – **Slavnostní požehnání Komunitního centra Kateřinka** pražským arcibiskupem Stanislavem Příbylem, mše sv.

Pondělí 24. srpna v podvečer, děkanství – zahájení **pěší pouti mládeže litoměřické diecéze ze Sobotky do Jablonného**. Mladí z naší farnosti se mohou přidat na den, nebo na více dní nebo na celou trasu. Nocleh na faře, ráno 25. srpna odchod.

Neděle 30. srpna v 9.30 hod., kostel v Sobotce – **Slavnost 430. výročí posvěcení kostela – celebruje biskup Pavel Posád**, bohoslužbu doprovází smíšený pěvecký sbor Salvátor z Chrudimi.

Neděle 30. srpna předběžně ve 14.00 hod., kostel v Sobotce – **Koncert smíšeného pěveckého sboru Salvátor z Chrudimi**.

P. Václav Novák

Občasník – Listy sv. Magdalény – vydává výlučně pro svou potřebu Římskokatolická farnost - děkanství Sobotka, Malé náměstí 2, 507 43 Sobotka, www.farnostsobotka.cz. Je k dispozici zdarma. Za obsah článků odpovídají autoři. Redakční rada: P. Václav Novák, Petra Matoušková, Alena Rysová. Redakční radu můžete kontaktovat osobně, nebo elektronicky na adrese: zpravodaj@farnostsobotka.cz. Prosíme o zasílání případných návrhů či připomínek.